

Arrest

nr. 104 142 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Op 14 februari 2007 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. U verklaarde destijds M. G. (...) te heten en geboren te zijn op 13/12/1356 (Perzische kalender, komt overeen met 04/03/1978 onze kalender). U stelde dat u werd opgepakt tijdens de demonstraties nav de herdenking van "18 tir" op 18/04/1382 (9 juli 2002) en dat u hiervoor werd veroordeeld tot de doodstraf maar dat u met behulp van een omgekochte bewaker kon ontsnappen tijdens een gevangenistransport. Op 5 maart 2007 werd er door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen. U poogde vervolgens naar uw familie in Groot-Brittannië te reizen. In Frankrijk werd u gearresteerd. Vervolgens werd u overgebracht naar België. Later in 2007 vroeg u asiel aan in Nederland. U werd teruggeleid naar België waar u een bevel kreeg om het grondgebied

te verlaten. U verbleef illegaal in België. Op het einde van het jaar 1387 (januari/februari/maart 2009) zou u via Turkije illegaal terug naar Iran gereisd zijn. U besloot uiteindelijk om Iran voor de tweede maal illegaal te verlaten op 11/10/1388 (1 januari 2010). U reisde naar Groot-Brittannië waar u aankwam in februari 2010 en asiel aanvraag. Uiteindelijk werd u naar België, het land dat verantwoordelijk werd gesteld voor de behandeling van uw asielaanvraag, overgebracht. U kwam aan in België op 15 februari 2011 en de volgende dag diende u een tweede asielaanvraag in. Ditmaal verklaarde u V. M. (...) te heten en geboren te zijn op 1/7/1360 (23 september 1981). U stelde tevens dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag ook had gelogen over uw vluchtmotieven. U wijzigde dan ook uw verklaringen die u had afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. U stelde dat u Iran oorspronkelijk was ontvlucht in de week van 25/11/1385 (14 februari 2007) toen u op borg vrijkwam na drie jaar gevangenschap omwille van het transporteren van propagandamateriaal. Na uw terugkeer naar Iran eind 1387 (eind 2008/ begin 2009) verbleef u bij uw vriend M. (...) genaamd. Uit angst om gearresteerd te worden, bleef u de meeste tijd binnen. Omwille van deze vrees ging u uitsluitend tweemaal naar een sportclub in Karaj. Vanaf drie maanden voor de presidentiële verkiezingen van mei 2009, begonnen M. (...) en zijn vrienden bij hem thuis propagandamateriaal te maken voor Moussavi. U hielp met het kopiëren van CD's en het maken van groene lintjes. Aangezien u merkte dat er na de presidentsverkiezingen protesten uitbraken, besloot u om ook deel te nemen aan de demonstraties. U ging samen met M. (...) en zijn vrienden naar zeven à acht betogingen. Jullie deelden groene bandjes uit. Uw eerste betoging was op 24/3/1388 (14 juni 2009). In de zevende maand van 1388 (september/oktober 2009) kreeg u maagklachten. U liet zich verzorgen in een ziekenhuis in Arak waar uw zus woonde. Op 6/10/1388 (27 december 2009), ging u opnieuw betogen. Rond vier à vijf uur in de namiddag werden jullie aangevallen door ordediensten in burger. U werd vastgegrepen en u liet uw portefeuille en gsm vallen. U rukte uzelf los en sloeg op de vlucht. U ging meteen naar een vriend, S. (...) genaamd. Uw vriend informeerde bij de moeder van M. (...). Zij vertelde dat het huis van M. (...) werd doorzocht. Omdat uw legerdienstkaart in M. (...) zijn huis lag en omdat u vermoedt dat de autoriteiten ook foto's van u samen met M. (...) hadden gevonden besloot u te vluchten. U beschikt over uw rijbewijs, uw shenasnameh, een kredietkaart, een werkkaart op naam van V. M. (...) van het gevangeniscomplex van Ghezel Hesar afgeleverd op 18/11/1383 (6 februari 2005), een brief – datum onleesbaar - van de rechtelijke macht gericht aan de wetsdokter van Karaj waaruit blijkt dat er werd gevraagd om te onderzoeken of u een bepaalde ziekte heeft, of deze ziekte behandelbaar is en of u als gevangene met deze ziekte in detentie kan blijven of niet, een busticket voor een reis van Karaj naar Arak op uw naam met datum van vertrek op 25 september 2009, een sportclubkaart op uw naam afgegeven op 15/1/1388 (4 april 2009), een rekening van een gsm op uw naam voor de periode van 20 januari 2009 tot 21 maart 2009, een document van de sociale verzorgingsorganisatie waarop handgeschreven staat dat u werd gehospitaliseerd van 28 september 2009 tot 30 september 2009, enkele foto's van u met striemen op uw rug, de kopieën van de paspoorten van uw ouders en uw broer S. M. (...), de verblijfsdocumenten van uw broer en de positieve beslissing van het Hof van Eerste Aanleg (Migratie en Asiel Kamer) van de U.K. om een beroep in het kader van de asielaanvraag van uw broer S. M. (...) toe te laten met een bijhorende DVD waarop het you-tube bestand (een gsm-opname van een moskee waarop een poster hangt die foto's en namen van vervolgte personen bevat) staat dat één van de elementen bleek te zijn (cf. 'The Immigration Acts' p. 5 en p. 9) dat heeft geleid tot de positieve beslissing van de rechter.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voorts moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde M. G. (...) te heten en geboren te zijn op 04/03/1978. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u plots V. M. (...) te heten en geboren te zijn op 23 september 1981. Uit bovenstaande elementen blijkt dat u de Belgische autoriteiten bewust hebt trachten te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U beweerde in dit verband dat de smokelaar u aangeraden had om een valse naam te gebruiken (CGVS, p. 33). Van een asielzoeker mag echter ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland reeds van bij het eerste interview correct inlicht over zijn identiteit. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Uw geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw illegale terugkeer naar Iran eind 1387 (januari/februari/maart 2009). Zo dient er gewezen te worden op verscheidene onlogische en eigenaardige elementen in uw relaas mbt tot uw terugkeer. U verklaarde dat u illegaal – op kosten van uw vader – terugkeerde naar Iran omdat de autoriteiten u volgens uw beweringen vervolgden nadat u was gevlucht bij uw vrijlating op borg (CGVS,

p. 27). Hier dient de aandacht te worden gevestigd op het feit dat het geheel onlogisch is dat men een gevaarlijke illegale reis van België naar Iran zou ondernemen om vervolgens zonder verdere toekomstperspectieven – u diende immers in uw eigen land van herkomst in de illegaliteit te leven – in Iran te verblijven. In dit verband kan de vraag gesteld worden of het niet vanzelfsprekender is dat een persoon die vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst en bovendien ouders en een broer heeft die in Groot-Brittannië wonen, in Europa blijft (CGVS, p. 5 en p. 13). Daarnaast is het bevreemdend dat de enige persoon waar u terecht kon na uw komst uit België, uw vriend M. (...) bleek te zijn. Dit is de bewuste vriend voor wie u volgens uw verklaringen nota bene in 2005 politieke pamfletten, boekjes en CD's vervoerde, hetgeen heeft geleid tot uw veroordeling en vlucht naar België (CGVS, p. 3 en p. 34). In die zin is het opmerkelijk dat u verklaarde juist bij hem te zijn ingetrokken. Er kan eveneens geen geloof gehecht worden aan het feit dat u actief zou hebben deelgenomen aan zeven of acht betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen terwijl u aan de andere kant verklaarde een grote vrees te koesteren voor de autoriteiten en voornamelijk binnen bleef uit schrik om te worden gearresteerd (CGVS, p. 34).

Daarnaast kan uit de door u neergelegde documenten geenszins afgeleid worden dat u wel degelijk persoonlijk illegaal naar Iran bent teruggekeerd. Zo is het bus ticket op uw naam geen sluitend bewijs dat u persoonlijk op 25 september 2009 van Karaj naar Arak bent gereisd. Het is immers niet ondenkbaar dat er bus tickets in naam van anderen kunnen gekocht worden. Dit geldt evenzeer voor de sportclubkaart d.d. 4 april 2009, de gsm rekening op uw naam en de kredietkaart. Wat betreft de sportclubkaart dient bovendien te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat er verschillende maanden zijn gesigineerd, terwijl u beweerde slechts tweemaal naar deze sportclub te zijn geweest (CGVS, p. 19). Bovendien kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat uw neef H. (...), wonende te Karaj, bepaalde documenten van u in zijn bezit had. Zo verklaarde u dat hij – na de presidentsverkiezingen - bij u op bezoek was toen u bij M. (...) woonde en u hem hebt gevraagd om uw bus ticket, uw sportclubkaart en uw doktersattest mee te nemen (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom uw neef deze documenten voor u diende te bewaren, antwoordde u dat u dit vroeg omdat u activiteiten had bij M. (...) thuis (CGVS, p. 32). Het is echter uiterst bevreemdend dat u zich inliet om dergelijke, eerder onbelangrijke documenten in bewaring te geven bij uw neef terwijl u wel uw legerdienstkaart in M. (...)’s huis liet liggen (CGVS, p. 25). Er dient tevens te worden opgemerkt dat er geen bewijskracht kan gehecht worden aan de brief van de sociale gezondheidsorganisatie. Vooreerst is deze handgeschreven en bevat het document geen datum van afgifte. Bovendien is het uiterst bevreemdend dat uw neef H. (...) een dergelijk document met medische informatie over u zou gekregen hebben en nadien zelf zou hebben bijgehouden (CGVS, pp. 15-16).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u door de Iraanse autoriteiten vervolgd worden wegens uw deelname aan manifestaties nav de presidentsverkiezingen van 2009 (CGVS, p. 20).

Aan uw gewijzigde vluchtrelaas mbt uw eerste asielaanvraag kan tot slot evenmin enig geloof worden gehecht. U beweerde in dit verband dat u bij aankomst in Iran zou gearresteerd worden omdat u in 1382 (2003/2004) werd veroordeeld nadat u werd aangehouden met pamfletten en propagandamateriaal in uw auto. Toen u in de week van 25/11/1385 (14 februari 2007) op borg vrijkwam omwille van uw medische problemen kon u uw land van herkomst ontvluchten (CGVS, pp. 8-10 en pp. 26-27). Tijdens uw eerste asielaanvraag maakte u hier geen enkele melding van maar legde u volledig andere verklaringen af mbt uw vluchtaanleiding. Uw uitleg dat de smokkelaar u toen influisterde om een andere identiteit te gebruiken bij uw eerste asielaanvraag en een verzonnen vluchtrelaas uiteen te zetten (CGVS, p. 33), is absoluut geen reden om uw leugens te verantwoorden. Hierdoor rijst het vermoeden dat u uw vluchtrelaas dat de aanleiding heeft gegeven tot uw eerste asielaanvraag in België hebt aangepast in functie van uw vluchtrelaas van uw tweede asielaanvraag. Verder dient te worden vastgesteld dat u uw bewering dat u veroordeeld werd omwille van het feit dat u illegale CD's en pamfletten transporteerde en uiteindelijk kon vluchten naar België toen u op borg vrijkwam, evenmin aan de hand van bewijsmateriaal hebt gestaafd. Uit de door u neergelegde gevangeniskaart, blijkt immers enkel dat u in 2005 hebt gewerkt als gedetineerde maar dit bewijst geenszins dat u bent veroordeeld omwille van politieke activiteiten en dat u op borg bent vrijgekomen. Hetzelfde kan worden gezegd over de kopie van de brief van de rechtelijke macht gericht aan de wetsdokter. Hieruit blijkt uitsluitend dat u een gedetineerde was die omwille van gezondheidsproblemen onderzocht diende te worden. Bovendien blijkt uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd met betrekking op de locatie van uw documenten. Zo beweerde u aanvankelijk dat u geen bewijzen hebt van uw vrijlating op borg omdat uw juridische documenten zich bij uw grootvader bevonden en het huis dat uw grootvader als borg heeft gesteld om u vrij te laten, werd geconfisqueerd samen met de documenten die zich er bevonden (CGVS, p. 10). In tegenspraak tot uw eerdere verklaringen hebt u later tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal echter verklaard dat uw juridische documenten – onder andere uw ontslagbrief van de gevangenis – zich bevonden bij

uw grootvader en hij – na uw eerste vlucht uit Iran - convocaties op uw naam ontving. Gezien uw grootvader dan overleed, is uw oom met de convocaties en uw documenten naar de rechtbank gegaan, waar alles in beslag werd genomen en in een dossier werd opgenomen (CGVS, pp. 26-27, p. 32). Wat betreft uw arbeidskaart van in de gevangenis verklaarde u vooreerst dat uw neef H. (...) deze ging halen bij grootvader. In dit verband is uw antwoord op de vraag waarom uw neef uitsluitend uw gevangenskaart heeft meegenomen van bij uw grootvader – terwijl uw grootvader uw juridische documenten bewaarde - evenmin coherent met bovenstaande verklaringen over de inbeslagname van uw documenten en antwoordde u met een tegenstrijdigheid (CGVS, pp. 32-33). Uw uitleg dat u hem de gevangenskaart hebt gegeven, is immers in strijd met uw eerdere verklaring dat u aan uw neef H. (...) had gevraagd om de documenten over u die hij zou vinden, onder meer uw shenasnameh, bij uw grootvader te halen omdat ze bij uw neef veiliger zouden zijn (CGVS, p. 13 en p. 17).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit en nationaliteit, hetgeen u hebt aangetoond aan de hand van uw shenasnameh en uw rijbewijs, wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De door u neergelegde foto's en e-mails doen geenszins afbreuk aan bovenstaande, aangezien dergelijke bewijsstukken dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. De kopies van de paspoorten van uw ouders en uw broer bevestigen uitsluitend hun identiteit en nationaliteit, welke hier niet wordt betwist. De envelop geeft geen uitsluitel over welke documenten hiermee werden verstuurd. De documenten en het you-tube bestand die kaderen in de asielaanvraag van uw broer S. M. (...) doen evenmin iets ter zake in uw asielprocedure en kunnen bovenstaande vaststelling dus niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij ontkent niet dat zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag een foute identiteit en een leugenachtig relaas naar voor heeft gebracht. Zij acht het echter incorrect dat verwerende partij op basis hiervan stelt dat de algemene geloofwaardigheid van haar (huidig) asielrelaas in het gedrang komt. Verwerende partij houdt volgens verzoekende partij geen rekening met de harde realiteit en de uitermate grote vrees van vele kandidaat-vluchtelingen om teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst en dat, mede hierdoor, veel kandidaat-vluchtelingen zeer beïnvloedbaar zijn. Indien de smokkelaar een “advies” geeft, is een kandidaat-vluchteling derhalve geneigd om dit advies te volgen. Dit was ook bij haar het geval, zoals zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven. Zij dacht, onterecht, dat zij in het Verenigd Koninkrijk een tweede kans zou krijgen om onder haar ware identiteit asiel aan te vragen. Verzoekende partij heeft aan den lijve ondervonden dat

liegen over haar identiteit en over haar problemen geen positieve resultaten met zich meebrengen. Daarom heeft zij naar aanleiding van haar huidige asielaanvraag de gehele waarheid verteld.

2.2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat aangaand verweer neerkomt op een uitgebreide versie van het reeds door verzoekende partij opgeworpen excuus dat de smokkelaar haar had aangeraden om te liegen. Het louter herhalen van deze, reeds door verwerende partij beoordeelde, verklaring, volstaat niet om het motief in kwestie te ondergraven.

Waar verzoekende partij betoogt dat het incorrect is dat verwerende partij bij de beoordeling van haar huidig vluchtrelaas vertrekt van een zekere vooringenomenheid, wijst de Raad verzoekende partij erop dat elke kandidaat-vluchteling gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn asielaanvraag behandelt, hetgeen onder meer inhoudt dat hij alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek, de waarheid dient te vertellen en geen valse verklaringen mag afleggen (RvS 18 maart 2004, nr. 129.344). Verwerende partij heeft volgens de Raad dan ook terecht vastgesteld dat het initieel weergeven van een valse identiteit en een leugenachtig asielaanvraag de algemene geloofwaardigheid van haar verklaringen ernstig in het gedrang brengt.

2.2.3.1. Waar verwerende partij opmerkt dat het geheel onlogisch is dat verzoekende partij een gevaarlijke illegale reis naar Iran zou ondernemen om vervolgens zonder verdere toekomstperspectieven in Iran te verblijven, benadrukt verzoekende partij dat het voor haar geen keuze was om terug te keren naar Iran. Immers, zij riskeerde in Europa op ieder moment te worden opgepakt en vervolgens op een gedwongen manier te worden teruggestuurd naar Iran. Indien zij op een gedwongen, dus officiële, manier zou worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst, zou zij bij aankomst in de luchthaven van Teheran zeker gearresteerd worden, met alle gevolgen van dien.

2.2.3.2. De Raad is niet overtuigd door de poging die verzoekende partij onderneemt teneinde haar gedrag plausibel te doen overkomen. Het komt immers zeer bevreemdend over dat verzoekende partij, die beweert een vrees te koesteren om door haar autoriteiten te worden vervolgd en die verklaart reeds drie jaar in de gevangenis te hebben gezeten omwille van het transporteren van propagandamateriaal, dan toch het risico neemt om vrijwillig, zij het op illegale wijze, terug te keren naar Iran. Dit klemmt des te meer nu verzoekende partij, terwijl zij al in een slecht daglicht zou staan bij de Iraanse autoriteiten, na haar terugkeer ook nog verschillende keren zou hebben deelgenomen aan protestacties en dit samen met de persoon die haar al eerder in de problemen had gebracht. Een dergelijke houding valt absoluut niet te rijmen met haar beweerde vrees voor vervolging.

Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing – hetgeen wordt bevestigd in onderhavig arrest – blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoekende partij die haar zouden hebben gedwongen om haar land van herkomst te ontvluchten in 2007. Dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Iran zou worden gearresteerd bij haar aankomst op de luchthaven, betreft derhalve een bewering waar dan ook geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

2.2.4.1. Betreft de bevinding van verwerende partij dat het bevreemdend is dat verzoekende partij enkel bij haar vriend M. terecht kon, legt verzoekende partij uit dat zij nergens anders terecht kon. M. was ten volle op de hoogte van haar moeilijke situatie en was bereid om haar hulp te bieden. Hij stond immers bij haar in het krijt.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat het feit dat M. op de hoogte was van haar situatie, dat hij bereid was om haar te helpen en dat zij zogenaamd nergens anders terecht kon, niet als geldig excuus kan worden aanzien voor het uiterst risicovolle gedrag van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft namelijk verklaard dat zij zou zijn ingetrokken bij een vriend die, ook al kon zij hem vertrouwen, zich op actieve manier bezighield met het voeren van propaganda voor Mousavi (*"Hij maakte samen met zijn studentenvrienden propaganda bij hem thuis en ik hielp hem thuis en zij verdeelden van alles buiten, ik deed niet buiten..."*, administratief dossier, stuk 4, p. 20). Meer nog, verzoekende partij verklaart M. steeds te hebben geholpen bij diens activiteiten (*"Zij waren voorstander van Mousavi, van de groene beweging, ik was thuis en zij brachten een cd en ik moest dat kopiëren op andere cd's en ze handden groene linten en ik moest er armbandjes van maken en headbands en zij namen dat mee en verspreidden dat"* (administratief dossier, stuk 4, p. 20). Zelfs indien verzoekende partij dacht dat zij nergens anders terecht kon in Iran en zij oprecht geloofde dat zij M. kon vertrouwen, is het absoluut niet aannemelijk dat zij zou zijn ingetrokken bij iemand die zich op actieve wijze bezighield met uiterst risicovolle activiteiten, en hierbij zelfs nog haar hulp inschakelde. Bovendien zou verzoekende partij voordien al problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten omdat zij voor M. politieke pamfletten, boekjes en CD's zou hebben vervoerd. De Raad meent dat er dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij uitgerekend bij M. zou hebben verbleven in Iran.

2.2.5.1. Aangaande de opmerking dat uit de door verzoekende partij neergelegde documenten geenszins kan worden afgeleid dat zij wel degelijk persoonlijk naar Iran is teruggekeerd, wijst verzoekende partij erop dat zij een aantal documenten heeft neergelegd die haar verblijf in Iran in 2009 staven, namelijk een busticket, een sportclubkaart, een gsm-rekening, een kredietkaart en een doktersattest. De argumenten die verwerende partij dienaangaande aanhaalt, zijn volgens verzoekende partij onafdoende.

Waar verwerende partij tevens aanhaalt dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij aan haar neef had gevraagd om haar busticket, haar sportclubkaart en haar doktersattest mee te nemen, terwijl zij haar legerdienstkaart dan wel gewoon in het M.'s huis liet liggen, verduidelijkt verzoekende partij dat zij de documenten waarop haar naam vermeld stond én waaruit haar aanwezigheid in Iran *anno* 2009 bleek, heeft meegegeven aan haar neef, zodat in het huis van M. geen enkel materieel spoor kon worden teruggevonden van haar aanwezigheid in Iran. De documenten die verwerende partij als onbelangrijk omschrijft, waren "gevaarlijker" dan de legerdienstkaart. In tegenstelling tot de meegegeven documenten, kon men uit haar legerdienstkaart immers niet afleiden dat zij op dat moment in Iran verbleef.

2.2.5.2. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat de vaststellingen van verwerende partij omtrent het voorgelegde busticket, sportclubkaart, gsm-rekening, kredietkaart en doktersattest "onafdoende" zijn, wijst de Raad erop dat het zich louter niet akkoord verklaren met bepaalde motieven van de bestreden beslissing uiteraard niet van aard is om deze te ontcrachten. Verzoekende partij dient hiertoe immers concrete argumenten naar voor te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Verder constateert de Raad dat verzoekende partij haar uiterst onlogisch gedrag met betrekking tot het niet afgeven van haar legerdienstkaart aan haar neef op krampachtige wijze tracht goed te praten, doch zonder succes. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij besloot te vluchten omdat de Iraanse autoriteiten onder meer haar legerdienstkaart hadden gevonden in M.'s huis (administratief dossier, stuk 4, p. 25). Haar uitleg dat de legerdienstkaart minder "gevaarlijk" was dan de andere documenten die zij heeft afgegeven aan haar neef, houdt dan ook geen stand. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij eveneens heeft verklaard dat de Iraanse autoriteiten foto's van haar samen met M. hadden meegenomen (administratief dossier, stuk 4, p. 25). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan haar verklaring dat zij alle documenten heeft afgegeven die erop zouden kunnen wijzen dat zij op dat moment in Iran verbleef. Verder stelt de Raad vast dat het toch wel merkwaardig overkomt dat verzoekende partij schijnbaar heeft geanticipeerd op de inval in M.'s huis door verschillende bewijsstukken van haar vermeende aanwezigheid in Iran in bewaring te geven en dat zij, nadat zij besloot te vluchten, deze toch wel niet essentiële stukken nog heeft opgehaald bij haar neef teneinde deze te kunnen voorleggen naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag in België. Daarenboven kan door de Raad niet worden ingezien waarom documenten die de aanwezigheid van verzoekende partij in Iran konden bevestigen uit het huis van M. dienden te worden verwijderd en meegegeven aan de neef en andere documenten die deze aanwezigheid *anno* 2009 niet konden aanwijzen er wel mochten blijven, zoals de legerdienstkaart, daar waar verzoekende partij immers zelf op dat ogenblik in levende lijve in het huis van M. aanwezig was en documenten die dit al dan niet bevestigen derhalve totaal irrelevant zijn. Het betoog van verzoekende partij kan door de Raad derhalve niet worden aangenomen.

2.2.6. De uiteenzetting in punt 2.2.3.2, 2.2.4.2, 2.2.5.2. en 2.2.11.2. in acht genomen, komt de Raad tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden terugkeer naar Iran in 2009. Dit heeft vanzelfsprekend als gevolg dat er net zo min geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij na haar terugkeer in Iran zou hebben gekend.

2.2.7.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar gewijzigde vluchtrelaas met betrekking tot haar eerste asielaanvraag, is verzoekende partij van mening dat verwerende partij ten onrechte teruggrijpt naar haar vorige verklaringen. Zij heeft immers uitdrukkelijk aangegeven dat de verklaringen die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft afgelegd, niet met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekende partij heeft uitdrukkelijk afstand gedaan van deze verklaringen.

2.2.7.2. De Raad wijst er nogmaals op dat een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk dient aan te brengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit

reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Zoals reeds gesteld, heeft het feit dat verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag volledig andere verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen die zij voor haar zogenaamde eerste vlucht uit Iran, als gevolg dat haar algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondergraven.

2.2.8.1. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partij haar bewering dat zij werd veroordeeld omwille van het feit dat zij illegale CD's en pamfletten transporteerde niet weet te staven aan de hand van bewijsmateriaal, vestigt verzoekende partij er de aandacht op dat zij een gevangenskaart en een brief van de rechterlijke macht heeft neergelegd. Deze twee documenten, waarvan de authenticiteit door verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken, dienen minstens als begin van bewijs te worden aanvaard. Ook de foto's met striemen op haar rug, ten gevolge van de tachtig zweepslagen waartoe zij werd veroordeeld, zijn een belangrijk begin van bewijs van haar veroordeling, zo meent verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing inderdaad niet stelt dat zij twijfelt aan de authenticiteit van deze bijgebrachte documenten. Dit neemt echter niet weg dat deze documenten volgens haar niet als begin van bewijs van de door verzoekende partij voorgehouden problemen in aanmerking kunnen worden genomen. Verwerende partij stelt desbetreffend het volgende: *"Verder dient te worden vastgesteld dat u uw bewering dat u veroordeeld werd omwille van het feit dat u illegale CD's en pamfletten transporteerde en uiteindelijk kon vluchten naar België toen u op borg vrijkwam, evenmin aan de hand van bewijsmateriaal hebt gestaafd. Uit de door u neergelegde gevangenskaart, blijkt immers enkel dat u in 2005 hebt gewerkt als gedetineerde maar dit bewijst geenszins dat u bent veroordeeld omwille van politieke activiteiten en dat u op borg bent vrijgekomen. Hetzelfde kan worden gezegd over de kopie van de brief van de rechterlijke macht gericht aan de wetsdokter. Hieruit blijkt uitsluitend dat u een gedetineerde was die omwille van gezondheidsproblemen onderzocht diende te worden. ... De door u neergelegde foto's en e-mails doen geenszins afbreuk aan bovenstaande, aangezien dergelijke bewijsstukken dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu."* Door vol te houden dat deze stukken wel degelijk een begin van bewijs vormen van haar problemen, slaagt verzoekende partij er niet in om voormelde motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.9. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de locatie van de ontslagbrief van de gevangenis en de arbeidskaart, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft – de ongeloofwaardigheid van de problemen die zij zou hebben gekend voor haar zogenaamde eerste vlucht uit Iran blijkt immers voldoende uit het feit dat verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag totaal andere verklaringen heeft afgelegd en dat zij er niet in slaagt om enig begin van bewijs bij te brengen – zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10. Betreft de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij aan de hand van vermeende ongerijmdheden haar gehele asielrelaas poogt in twijfel te trekken, terwijl uit het geheel van haar relaas blijkt dat zij wel degelijk coherente verklaringen heeft afgelegd, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld werd in punt 2.2.3.2, 2.2.4.2, 2.2.5.2., 2.2.9., 2.2.11.2. en 2.2.13.

2.2.11.1. Verzoekende partij houdt vol dat haar verklaringen omtrent haar politieke activiteiten in Iran in het jaar 2009 wel degelijk overtuigend zijn. Zij vestigt er de aandacht op dat zij uit een politiek geëngageerde familie komt en dat haar vader en broer omwille van hun politieke activiteiten in het Verenigd Koninkrijk als vluchteling werden erkend. Het feit dat zij lid is van een politiek geëngageerde familie, dient als belangrijke indicatie in acht te worden genomen van haar eigen politiek engagement. Zij licht verder toe dat zij heeft durven manifesteren omdat zij dacht dat het een revolutie was en dat alles ging veranderen. Verzoekende partij citeert dienaangaande haar verklaringen uit het gehoorverslag. Tot slot wijst verzoekende partij nog op het feit dat haar broer vanuit het Verenigd Koninkrijk nog steeds participeert in politieke activiteiten. Zij riskeert bijgevolg niet alleen vervolging omwille van haar persoonlijke activiteiten, doch ook omwille van de activiteiten van haar broer.

2.2.11.2. Waar verzoekende partij volhardt in haar verklaringen omtrent haar deelname aan verschillende betogingen in Iran en zij uitlegt dat zij, ondanks het feit dat zij binnen bleef uit schrik om te worden gearresteerd, toch heeft durven deelnemen aan de protestacties omdat zij dacht dat het een revolutie was en dat alles ging veranderen, stelt de Raad vast dat dergelijk verweer niet volstaat om de conclusie van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde deelname

aan zeven of acht betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen, te weerleggen. Ten eerste komt het zeer ongeloofwaardig over dat verzoekende partij, die beweert een vrees te koesteren om te worden opgepakt door de Iraanse autoriteiten, met alle gevolgen van dien, en die verklaart, omwille van deze vrees, steeds binnen te zijn gebleven, opeens zeer actief – verzoekende partij verklaart te hebben deelgenomen aan zeven of acht betogingen – zou zijn gaan deelnemen aan de betogingen omdat zij dacht “*dat alles ging veranderen*”. Ten tweede wijst de Raad erop dat deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat aan haar voorgehouden verblijf in Iran in 2009 geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*). De opmerking dat zij uit een politiek geëngageerde familie komt en dat dit gegeven als een indicatie dient te worden beschouwd voor haar eigen politiek engagement, verandert, gelet op het voorgaande, niets aan deze vaststelling.

Daar waar verzoekende partij tot slot nog in de verf wenst te zetten dat haar broer vanuit het Verenigd Koninkrijk nog steeds participeert in politieke activiteiten en dat zij bijgevolg niet alleen het risico loopt om te worden vervolgd omwille van haar persoonlijke activiteiten, doch ook omwille van de activiteiten van haar broer, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Daarenboven toont verzoekende partij niet met concrete elementen aan dat zij omwille van de politieke activiteiten van haar broer in het Verenigd Koninkrijk door de Iraanse autoriteiten wordt geviséerd.

2.2.12. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat er in Iran binnenkort weer presidentsverkiezingen aankomen, waardoor redelijkerwijs mag verwacht worden dat de Iraanse autoriteiten hun controles zullen aanscherpen en dat ze minstens preventieve arrestaties zullen uitvoeren, duidt de Raad erop dat dergelijke bemerkingen vooreerst hypothetisch zijn en verder niet dienstig nu aan haar relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij erop hamert dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, gelet op de vele overtuigende elementen in haar relaas, dewelke gestaafd werden aan de hand van objectieve stukken waarvan de authenticiteit niet in twijfel werd getrokken, wijst de Raad er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing en uit onderhavig arrest blijkt dat dit *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT